

[Ole Bjørn Kraft.]

kale venstre, fra retsforbundet, fra venstre og fra det konservative folkeparti, ser man, at alle ordførerne rent sagligt har talt ud fra den fælles opfattelse, at de ønsker liberaliseringen ført videre, at de ønsker at tilvejebringe gennem en dertil sigtende politik forudsætning for, at det kan ske, og at de ønsker med samme middel at opnå muligheden for restriktions- og rationerings-systemets kommende afvikling — alt dette, som kort er udtrykt i den konservative dagsorden. Disse partier repræsenterer et overvældende flertal i salen og i befolkningen, og deres standpunkt er i den skarpeste modsætning til den erklæring, regeringen har fremsat gennem økonomiministeren, og som det ikke vil være muligt — er jeg overbevist om — at få regeringen til her i salen at trække tilbage. Det ville jo også være højst mærkeligt, om den i en sådan sag gav sig til at dementere sine tidligere udtalelser.

Det, som skiller oppositionen, er altså ikke politikken; det, som skiller, er taktikken. Vi tror ikke, at denne situation er politisk gavnlig; vi tror ikke, den er samfundsmæssigt forsvarlig. Den var det, hvis der var mulighed for ved tværpolitisk forhandling at nå til et resultat; men det ved man der ikke er. Man kan forhandle om alt muligt, man kan lempe her og ændre hist, men man kan ikke få den politik, landet har brug for, og som man fra de partiers side, jeg har nævnt, ønsker skal føres, for den vil regeringen ikke føre. Alt det væsentlige må man lade ude; man kan slutte et forlig om udenværkerne, men man kan ikke få tilvejebragt en politik om kærnen.

Viser kendsgerningerne ikke, at den politik, som landet ikke blot har brug for, men som det efter et stort flertals mening er en nødvendighed at føre, ikke kan gennemføres, så længe udsigten til et valg slører blikket for det centrale og hemmer viljen både til en afgørelse og til en overenskomst mellem partierne, der er et virkeligt svar til landets situation? Jeg kunne ikke se en stærkere bekræftelse på dette synspunkt end den dagsorden, som de to ærede medlemmer har foreslået, thi den erkender jo i virkeligheden den politiske konflikt; men den vil blot ikke løse den, den vil udskyde den. Har landet råd til denne stadige nægten af at se situationen i øjnene og tage følgerne af den? Er der om 14 dage større udsigt til, at regeringen vil ændre sin politik, end der er i dag? Jeg gentager: det er ikke spørgsmålet om frilistens omfang eller udseende, der løser knuden; det er spørgsmålet om den

til grund liggende politik, der skal redde landets hele økonomiske situation.

„Politikens“ leder og kommunisternes ordfører er i dag begge enige om, at årsagen til, at det konservative parti har ført den politik, vi har ført, og som vi står ved og har udtrykt i vort forslag om en dagsorden, er den, at nu føler vi kræfterne svulme efter kommunevalget. Må jeg have lov til at erindre om, at det konservative folkeparti var rede til at styrte regeringen under finanslovdebatten i fjor på et tidspunkt, da kommunevalgene ikke havde været afholdt, og vi førte akkurat den samme politik frem med de samme argumenter, med den samme holdning, som vi fører i dag. Jeg ønsker at sige det, fordi jeg synes, at den politiske debat trænger til at beskæftige sig med disse realiteter, at tage tingene alvorligt, når der alvorligt ment.

Det er det konservative folkepartis opfattelse, at tidspunktet nu er inde til en tilkendegivelse fra tingets side om den politik, landet skal føre. Det ser ud til, at vi ikke kan få tilslutning hertil; men vi ønsker det, hvis det kan blive muligt, prøvet ved en afstemning. Mit parti vil ikke længere tage medansvaret for, at kursen ikke ændres, medens det endnu er tid. Ansvar for, at der ikke bliver skabt klarhed, og ansvaret for fortsættelsen af regeringens efter vor opfattelse skadelige politik må alle partier bære, der ikke vil være med til at træffe en afgørelse nu. Vi er overbevist om, at erkendelsen af, at regeringens politik er uholdbar og urigtig, vil brede sig også til dem, der i dag holder sig tilbage. Den dag disse partier ønsker at give udtryk for denne erkendelse, vil de naturligvis finde det konservative folkeparti rede. Og til regeringen siger vi stiltødt: vi mødes ved næste korsvej.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg synes, at det, der står stærkest i billedet, er det ganske enkle, at den dagsorden, det konservative folkeparti har foreslået, ikke kan vedtages, at de konservative må notere en fiasko. Regeringen er en mindretalsregering, som den har været i al den tid, den har eksisteret, dens forhold er ikke ændret på nogen som helst måde. Det ærede medlem kan ikke dække sin egen fiasko ved at opfordre regeringen til at begå selvmord.

Bertel Dahlgaard: Jeg mindes aldrig i de 30 år, jeg har siddet her i tinget, at have oplevet, at en ministerstorm foregår